

(Янчо Иванов), който изпява народна песен от Чирпан, танцувайки в стил Майкъл Джексън и т.н. По-важното е, че всички те „слобят“, сякаш от различни парчета, лицето на днешния „обикновен“ човек, трагично-смешно, защото отразява масовата поведенческа култура с напирания устрем за бърз успех, власт и слава, най-често закичена с крещяща безвкусица и сляпо подражание на моци, рекламни клишета и посредствени образци. Лично на мен ми се искаше да чуя по-остри, по-злобни и по-смели реплики-стрелички към зрителската аудитория, която непрекъснато показва колко е жадна да ги чуе и аплодира. А и жанрът го и позволява, и извинява. И при нивото на вече демонстрираните възможности (асистент на режисьора е Габриела Хаджикостова) се надявам „плубането“ да продължи и в по-дълбоките и опасни води на нови хрумвания и забавления...

Втората част на „Комедия аха-аха дел'арте“ е истинското представление на комедия дел'арте с маските (изработени от Николай Демеров и Живко Кънев) и костюмите (взети под наем от Оперета в града) от епохата на Ренесанса, когато е популярен този театрален жанр. И според класическия канон участниците обикновени са по-двойки, които влизат в диалог и коментар на действието. Предиизвикателна е актьорската задача фиксираният с маската типаж да разкрива характера си чрез жестовете и фантазиите на изровното си поведение, които забавляват и него, и зрителя. В случая са позволени и възвишеност, и грубост, поезия и бой, красиви или неприлични жестове, заиграване с предмети, гуми или въображаеми образи. В тази част, спектакълът на куклениците от Стара Загора разкрива още по-ярко и многостранно таланта им на импровизатори. Много изразителна като жестава култура и речева характеристика е двойката на г-н Панталоне (Калоян Георгиев) и г-жа Панталоне (Гергана Василева). Те представят типажа на богатия скъперник в диалог между двамата стари мъж и жена, напomniaщи за днешни пенсионери, които често се карат в тънското пресмятане на парите, недостигащи за лекарства, та

какво остава за грехи и малки удоволствия. Интересна е импровизацията на двамата Докторе Хисторикус (Станислав Матеф) и Докторе Биологикус (Елица Стоянова), които с терминологията на заболявания обясняват какво е комедия дел'арте и още по „нагледно“, чрез аутопсия на кукла, „научно обосновано“ ровят в нея, за да открият човеешката гуша. Двойката Коломбина и Арлекина влизат в ролята на водещи и коментатори на действието, но имат и солов номер, превъзхождащ по изпълнение "заявката" им от кастинга. Лекотата на степ танца, изпълнен от Коломбина (Ана Дюлгерова) и нежният етюж с червена роза, докато посвещава стихотворение на любовия, изпълнен от Арлекина (Татяна Андреева), допълват представата за артистичните им възможности.

„Комедия аха-аха дел'арте“ на ДКТ-Стара Загора е представление, направено за удоволствие - на тези, които участват в него, за да пропъждат отегчението от познатото в професията, а на зрителите, за да се усмихват и да си припомнят удоволствието от „простата“ сила на добронамереното и топло общуване от сцената.

Комедия аха-аха дел'арте

„Вампирова булка“ в СКТ - качествено ново, реализирана фантазия

Красимира Василева

Николай Райнов е майстор на тайнственото и загадъчното, достигащо до злобещо в българската детска литература. Неговият сборник „Княз и чума“ съпътстваше детството ми с оригиналните му илюстрации в тъмно-виолетово, зелено и черно, с магята на непознатото, разгръщаше дълбочини на фантазията... За

втори път в тези години столичен театър се обръща към творчеството за деца на големия естет и ерудит Николай Райнов. Първи бе Младежкия театър с „Умник над умниците, Юнак над Юнаците“ (драматизация Юрий Дачев, постановка Банко Банков).

Сега потомствената актриса Петя Милагинова, ориентирана

се в последно време почти изцяло към литературно творчество, заедно с режисьора Тодор Вълков са изградили драматургичния материал на „Вампирова булка“. Вечното противоречие и единство между черното и бялото, доброто и злото е в основата на приказката. Василена е в яркочерно, с пищна руса коса... Впрочем, кукли-

ме са в почти човешки ръст и се движат от по двата души за тях. А сценографското вълшебство на Стефка Кювлиева е невероятно: мозъци черни и бели конеплуват магически от гъното на сцената, участват въртележки, воали, активна игра на сценичното осветление, куклите на вампирите са решени в тъмночервено и черно, а очите им светят в тъмнината на сцената. Композитор на спектакъла е Пламен Мирчев-Мирона, който е създал изключително подходяща музикална среда.

Актьорите Мариета Петрова, Камен Асенов, Елена Русалиева, Георги Стоянов, Галя Савова, Димитър Тодоров, Мими Йорданова и Христо Димитров правят чудеса с гласовете, телата и ръцете си. Те са истински приказни магьосници на спектакъла – обединен театрален ансамбъл, който постига изключителен синхрон на действие. Съвременното звучене на текста се постига именно с рефлексивността на този млад творчески екип. Тодор Вълв е работил задълбочено на

отделните сцени – всяка поява е значима и запомняща се. Както впечатлява красотата на спящата в племната черна люлка Василена, така и вампирските „черни“

Вампирова булка

сцени въздействат много силно на детската аудитория.

Спектакълът, в унисон с позициите на Райнов, е много естетски. Той разчита на красотата на

цветовете, на линиите. Самите кукли, понякога направени с чувство за хумор и лека ирония (Царят и Царицата, Старите вампири и др.), са красиви и като че ли ни дават качествено нова представа за безкрайните възможности на кукленото изкуство.

На българска куклена сцена досега не се е появявал подобен триумфално пищен спектакъл с един заряд на неограниченост в хрумванията, на прекриване на всякакви досегашни граници и постулати за куклено изкуство.

В спектакъла се чувства страшен революционен поев и неудържима творческа жизненост, а това се пренася флуидно и в залата, която спонтанно избухва в одобрителни аплодисменти дори само на отделната картина. Режисьорът Тодор Вълв е дал свобода на цялото си творческо въображение, увлякъл е и актьорската трупа, за да се срещнем с едно зрелище на куклена сцена, подплатено с дълбока мъдрост, прекрасен текст, чудесна музика и талантлив изпълнителски състав. ■

О, аз мечтая за любов!

Михаил Байков

Понякога така ми се иска да съм кукла. Кукла в театъра. Така ми се иска да живея в приказка, наглед вълшебна. Така ми се ще да има на кого да разкажа тази приказка, когато завесата се вдигне. Но това се случва само понякога. Само когато се срещнеш с истинския театър. Когато гледаш не с очи, а със сърце.

Мюзикълът „Вампирова булка“, адаптиран от Петя Миладинова и Тодор Вълв, по мотиви от едноименната приказка на Николай Райнов, е пример за такъв тип театър, за който трябва да настроиш всичките си сетива. Силен, многопластов и красив, спектакълът на режисьора Тодор Вълв ни разказва ис-

торията на княгиня Василена и нейната невъзможна – в началото – любов с княз Наринан. Сложетът ни въвлеча в приказното царство на цар Нарцис и царица Маргарита, които търсят годеник за своята гъщеря. Отпращайки всеки дошъл да иска ръката ѝ, тя не спира да мечтае за онзи, който ще я дари с любов такава, каквато няма друга на земята, да мечтае за онзи, който тихо игва всяка нощ в съня ѝ, да мечтае за вампира.

Ефектът от случването на този спектакъл, откривам в няколко посоки. Първо, по линия на жанра екипът решава той да бъде мюзикъл. За целта Пламен